

172.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 20 stycznia 1950 r.

w sprawie przyznania niektórym kategoriom pracowników państwowych dodatków uzasadnionych specjalnymi warunkami służby.

Na podstawie art. 8 ust. 2 i art. 37 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych i samorządowych oraz przewodniczących organów wykonawczych gmin miejskich i wiejskich (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 39) — Rada Ministrów za zgodą Rady Państwa uchwala:

I. Pracownikom państwowym, objętym art. 4 pkt. 5) ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych i samorządowych oraz przewodniczących organów wykonawczych gmin miejskich i wiejskich (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 39), a zaszeregowanym do grup V—I oraz objętym art. 4 pkt. 3), a zatrudnionym na stanowiskach administracyjnych, zaszeregowanych do tychże grup lub równorzędnych, o ile wykazują ponadprzeciętną iniejątywę oraz posiadają wybitną znajomość i znaczną praktykę w zakresie powierzonych im spraw, a w szczególności fachowcom technikom, zatrudnionym w administracji państwowej, — może właściwy Minister przyznać specjalny dodatek do uposażenia w wysokości nie przekraczającej 50% uposażenia zasadniczego danego pracownika.

Pod określeniem „właściwy Minister“ rozumie się Ministra, który dysponuje kredytami na place pracowników objętych niniejszą uchwałą.

Pracownikom państwowym I i II instancji urzędów zespolonych dodatek ten przyznaje, na wniosek właściwego Wojewody, Minister Administracji Publicznej w porozumieniu z resortowym Ministrem.

Pracownikom państwowym, objętym art. 37 ust. 1 powołanej ustawy z dnia 4 lutego 1949 r., specjalny dodatek do uposażenia przyznaje szef właściwego urzędu.

II. Dodatek, o którym mowa w ust. I, może być przyznawany w granicach ilości stanowisk, ustalanych globalnie dla każdego resortu na okres jednego roku, w drodze uchwały Prezydium Rządu.

III. Przyznanie dodatku specjalnego następuje na zgóry ustalony okres czasu. Właściwy Minister, a w odniesieniu do pracowników wymienionych w ust. I zd. 4 szef właściwego urzędu, może przedłużyć okres pobierania dodatku, jak również — w razie stwierdzenia, że wyniki działania pracownika nie są zadowalniające — wstrzymać wypłacanie dodatku przed upływem określonego terminu.

IV. Ministrowie i szefowie właściwych urzędów będą przyznawać dodatek, o którym mowa w tej uchwale, kierując się zasadą, że dodatek ten może być przyznawany jedynie niewielkiej ilości pracowników o wyjątkowych kwalifikacjach.

Wysokość dodatku, w granicach 50% uposażenia zasadniczego, winna być ustalona na podstawie indywidualnej oceny kwalifikacji i stopnia odpowiedzialności pracownika.

Ministrowie, względnie szefowie właściwych urzędów powiadomią co miesiąc Prezesa Rady Ministrów o wykorzystaniu niniejszej uchwały, dołączając imienny spis osób, którym przyznany został ten dodatek, wraz z uzasadnieniem, zgodnie z instrukcją, którą wydał Prezes Rady Ministrów.

V. Dodatek, o którym mowa w niniejszej uchwale, nie może być przyznany tym pracownikom państwowym, którzy na mocy szczególnych przepisów otrzymują ponad wynagrodzenie, obliczane według zasad obowiązujących w odniesieniu do ogółu pracowników państwowych, jakiegokolwiek dodatkowe stałe wynagrodzenie za czynności dodatkowe lub zleczone albo kwalifikacje specjalne, lub dodatkowe wynagrodzenie, uzależnione od ilości i wyników wykonanej pracy.

VI. Dodatek, o którym mowa w niniejszej uchwale, nie podlega podatkowi od wynagrodzeń.

VII. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrowi Skarbu i wszystkim zainteresowanym Ministrom.

VIII. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Monitorze Polskim z mocą obowiązującą od dnia 1 lutego 1950 r.

PREZES RADY MINISTRÓW **Józef Cyrankiewicz**